

man ubetinget frygter for en Indkomstskat, men er man af den Mening, at der er et Misforhold tilstede deri, at de store Indtægter blive større og større, ja endog saa for den enkelte Mand her i Kjøbenhavn kan stige indtil 250,000 Rd. aarlig, hvorefter Indtægten gaar nedester, at den endog saa naaer ned under det her i Paragrafen nævnte Beløb, saa tror jeg, at man ogsaa maa være berettiget til at foretage saadanne Forandringer, hvorefter de Personer, der have denne lave Indtægt, kunne sikke sig mod de af mig nævnte Uheld. Der vil naturligvis altid findes Folk, som ikke kunne sikke sig, og Andre, som ikke ville, men overfor dem er der intet Andet at gjøre end at henvise dem til det offentlige Fattigvæsen. Endelig kommer jeg til § 4, hvor det jo siges, at de, som ere Medlemmer af en i de i den foregaaende Paragraf nævnte Kasser eller have Udgang til en Sygekasse, ogsaa ubetinget skulle have Hjælp af Understøttelseskassen, saa at de altsaa ikke falde ind under det offentlige Fattigvæsen. Man kan maaske mene, at det er lovlig slappe Bestemmelser, der findes i denne § 4, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at jo ikke en eneste isølge denne Paragraf faar en Ret, som man ikke har i Forveien. Der er kun Tale om Følgerne af Hjælpen, at nemlig den, der faar Hjælpen, ikke dermed skal fortabe sine borgerlige Rettigheder, men det høie Thing vil jo ogsaa se, at Hjælpen kun skal ydes forsaavidt og saalænge, den Vedkommende ikke er i Stand til at forskaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, saa at altsaa Paragrafen begynder med netop de samme Ord som Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen. Det vil saaledes ses, at ikke en Gæst faar en Ret til timelig Eksistens, som ikke havde denne Ret i Forveien; Forskjellen er kun den, at vi sige: Her er Indviden, som vi tro have viist, at de baade ville og kunne gjøre Noget for at sikke sig selv, og som vi derfor ikke skjønne, at det er rigtigt og forsvarligt at lade miste deres borgerlige Rettigheder, fordi de behøve et Tilskud udenfra. Der er altsaa ikke her Tale om en større Udgift for det Offentlige (Oct. Hansen: Men der er Tale om en Grundlovsforandring); En Grundlovsforandring! Det forstaar jeg ikke, men det erede Medlem vil vel i et belærende Foredrag oplyse os om, hvad han mener. Jeg tror tværtimod, at vort Forslag er aldeles i Overensstemmelse med Grundloven, og i alt Fald har Grundlovens § 84 netop været Forslagsstillernes Udgangspunkt. Der kan tvistes om, hvorvidt vi have været heldige eller ikke i Opfyldelsen af denne Paragrafs Bestemmelser, men at den har været vort Udgangspunkt, kan ikke negtes. Det er muligt, at der i § 4 af vort Forslag maa gives stærkere Sikkerhedsregler, og da navnlig den, at de vedkommende Kasser skulle være godkendte af Indenrigsministeren. Dette forlanger Inden-

rigsministeren i sit eget Lovforslag om det offentlige Fattigvæsen, hvor han i øvrigt gaar et Skridt videre end vi, idet han foreslaar, at de Vedkommende, naar de ikke have kunnet træde ind i en saadan Kasse, skulle de dog have Hjælp, uden derfor at miste deres borgerlige Rettigheder. Man har endvidere indvendt mod vort Forslag, at Sygekasser endnu ikke have naaet den Udbredelse, de maatte have; for at vor § 4 kunde faa sin fulde Betydning, men jeg tror ikke, at man behøver at sørge i saa Henseende, idet de snart ville komme, naar vort Forslag bliver til Lov. Jeg skal i øvrigt henvise til, at denne Institution er udvidet meget i de senere Aar. Medens saaledes i 1867 Kassernes Antal kun var 297 med et Medlemsantal af 23,000, saa var Antallet af Kasser i 1871 528, og Medlemsantallet havde fordoblet sig. Ser jeg bort fra Væresmedlemmernes Kontingent, er Medlemskontingentet nu 125,000 Rd. Gaar man ud fra, at Staten vil komme til at tilflyde et lignende Bidrag eller endog saa et noget større, idet Kasserne jo, naar vort Forslag vedtages, ville forøges i et meget stort Omfang, saa er det jo dog paa den anden Side bestemt i vort Forslag, nemlig i § 7, at Kommunen skal udrede $\frac{1}{4}$ af Udgiften efter § 4, og jeg skal tilføje, at for saa vidt det skulde være en Anstødssten for vort Forslag, at Kommunens Bidrag indskrænkes til $\frac{1}{4}$, saa skal jeg for mit Vedkommende være villig til at sætte det høiere. Holder jeg mig imidlertid til Forslaget, som det nu er, og sætter Statskassens Bidrag til et Par Hundrede Tusinde Rd., saa bliver altsaa Statskassens Tilskud i det Hele den Million Rd., jeg før nævnte. Jeg tror da imidlertid ogsaa, man maa indrømme, at jeg snarere er gaaet for høit end for lavt i mine Beregninger, men det vilde jeg ogsaa hellere, end man skulde indvende mod mig, at jeg var gaaet for lavt. Ja, videre skal jeg ikke udtale mig om denne Paragraf. Jeg haaber, at det høie Thing vil have faaet det Indtryk, at, for saa vidt der bliver Tale om Sikkerhedsbegrænsninger, da skal det fra vor Side ikke mangle paa Ansøkelser, og det Samme kan jeg sige med Hensyn til Størelsen af de kommunale Bidrag. Det er kun Grundtanken, det gælder os om at redde, og Grundtanken i Lovforslaget er den, at Indviden, som paa en Maade, der maa siges at være fyldestgjørende, arbeide paa selv at sørge for deres Fremtid, ikke skulle miste deres borgerlige Rettigheder, fordi de modtage Hjælp af det Offentlige. Det er en Grundsaetning, der efter min Mening er saa rigtig, at den neppe vil blive bestridt af Noget. Jeg kommer endelig til Valgbestemmelse. At vi have givet disse et temmelig bredt demokratisk Grundlag, haaber jeg, man vil finde i sin Orden, thi maa man end sige, at der i andre Kommunesager væsentlig foreligger Pengepørgsmaal, maa man dog indrømme, at der her væsentlig foreligger et Menneskelighedens, et